

hồng
trần
hạt
mộng

www.ebook.com

nam trang

Mục lục

Chương 1: Thập Trượng Hồng Trần Thiên Ngoại Khách

Chương 2: Phàm Trần Hữu Tâm Phật Vô Tâm

Chương 3: Phi Thị Nhân Gian Vô Tình Vật

Chương 4: Tối Thị Hồng Trần Phong Lưu Khách

Chương 5: Bán Thị Phật Lai Bán Thị Tiên

Chương 6: Túy Ngọa Hồng Trần Duy Nhất Tiếu

HỒNG TRẦN NHẤT MỘNG

Nam Trang
dtv-ebook.com

Chương 1: Thập Trượng Hồng Trần Thiên Ngoại Khách

(Lữ khách ngoài cõi hồng trần thập trượng)

Giang Nam tháng năm luôn có mưa phùn kéo dài, mưa lác đác nhẹ nhẹ dây dưa không ngớt, làm cho tòa lầu các tráng lệ cũng trở nên mờ ảo cách ly.

Phảng phất như rời xa hồng trần, hóa thành tiên cảnh thoát tục.

Thoát tục chính là người, không phải cảnh.

Tại nơi này, lúc Tu Yển gặp Từ Hoa lần đầu tiên, y đã nghĩ như vậy.

Tu Yển nằm nghiêng một bên trên chiếc sạp mềm, tấm thảm da lông mềm mại phủ lên đầu gối, tay cầm chén rượu trong suốt, trong chén rót thứ nước màu đỏ tươi, khe khẽ đưa một chút theo tay.

Giữa màn sương mù, có một thân ảnh lờ mờ bước dần đến, tiếng bước chân chông chênh, vừa nhẹ vừa chậm.

Thanh Chúc hơi nghiêng đầu, nói “Có người đến”.

Tầm mắt càng lúc càng rõ ràng, có thể nhìn thấy y phục màu đỏ và vàng tối, một thân ảnh đơn bạc dần dần hiện rõ, sau cùng, rốt cuộc đứng lại trước mắt.

Y dường như đã đi một quãng đường rất xa, trên lông mi còn mang theo hơi ẩm chưa khô, con ngươi đen sẫm, trầm tĩnh lại xa xăm, hết thảy phảng phất yên lặng. Mà viên chí nơi ấn đường lại giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Có một giọt nước men theo đỉnh đầu nhẵn bóng trượt xuống, cuối cùng dừng lại ở khóe miệng hàm chứa nét cười.

Cánh môi thủy sắc khẽ mở ra, y chấp tay trước ngực, hơi khom người mà nói, “Bần tăng, pháp danh Từ Hoa.” Lúc cử động, lại làm cho Phật châu nằm trong tay thoáng vang lên khe khẽ.

Thanh Chúc đã đứng dậy đáp lễ.

Tu Yển lại vẫn ngồi yên tại chỗ.

“Từ Hoa?” Y lộ ra một con mắt từ sau chiếc chén, mấy sợi tóc đen sẫm như mực rơi xuống mí mắt, y nháy mắt mấy cái, mang theo phong tình vô hạn, thanh âm lại trống rỗng mờ mịt như truyền đến từ một nơi rất xa, “Người chính là Từ Hoa, là cao tăng đắc đạo kia?”

Từ Hoa hơi gật đầu, nói “A di đà Phật”.

Tu Yển đứng dậy, dáng người cao ráo thẳng tắp, tấm da lông mềm mại sang quý rơi trên mặt đất, y chỉ tùy ý nhấc chân đạp qua, đứng bên cạnh Từ Hoa.

Từ Hoa mỉm cười, Tu Yển vểnh tay áo lên, hơi ảm rì rào liên xuyên qua theo đầu ngón tay, Tu Yển cười khẽ một tiếng, cúi mắt nhìn đối phương chằm chằm rồi nói, “Ta là Tu Yển.”

Từ Hoa hơi cúi người, nói, “Tu Yển hoàng tử mạnh khỏe, bần tăng...”

Tu Yển đưa tay cắt ngang, “Ta biết ngươi được phụ hoàng mời đến tĩnh tâm cầu phúc cho ta, nhưng mà...” Ngón trở thôn dài lướt qua viên chí trên án đường, gương mặt, cuối cùng dừng lại ở khóe miệng hàm chứa nụ cười kia, “Nhưng mà... phụ hoàng không nói với ta là ngươi trẻ thế này, hơn nữa...” diễm lệ.

Diễm lệ vô song.

Nhất là viên chí màu đỏ nơi ấn đường, càng mê hoặc người như yêu nghiệt.

Trong mắt cao tăng tu đạo vẫn không hề lộ vẻ kinh hãi, nụ cười bên khóe miệng cũng vẫn là từ bi, phảng phất như người đối diện chính là Phật chủ trên đài cao kia chứ chẳng phải là hoàng tử phóng đãng đang khinh bạc mình.

Y nói, “A di đà Phật.”

Tu Yển cúi nhìn y hồi lâu, sau đó cười cười, đầu áp xuống, Từ Hoa không hề động đậy, đầu Tu Yển lại thấp hơn chút nữa, cuối cùng dừng lại, môi răng cơ hồ tương cận, hô hấp miên miên mang theo sương trắng.

Giữa màn sương mù, khuôn mặt Từ Hoa có hơi không nhìn rõ, Tu Yển nheo mắt, ngửi mùi đàn hương trên người y, thì thầm, “Thơm quá, xông cái gì vậy?”

Từ Hoa khẽ nhích một chút, đầu đã lui ra sau, sương mù liền phai nhạt.

Tu Yển cả cười, lại muốn hướng lên trước, ống tay áo của Từ Hoa nhẹ nhàng vung ra, một giây sau đã đứng cách Tu Yển ba thước.

Vẫn là thân ảnh mong manh, nụ cười ôn thuận, ánh mắt lặng im, viên chu sa chí trên trán giữa mưa bụi đoạt mắt người.

Y nhìn đối phương mà cười nói “Tu Yển hoàng tử”.

Từng tiếng Phạn âm, trong vòng trăm trượng, thanh lọc tai mắt người.

Tu Yển khẽ cười, thân ảnh vừa chuyển động thì đã có người ngăn trước mặt, y đành phải dừng lại.

Thanh Chúc mặc y phục màu xanh, dây buộc tóc màu xanh, khuôn mặt lại trắng như tuyết, mắt cũng ôn nhuận.

Y hướng Từ Hoa, thái độ khiêm tốn hữu lễ, “Tu Yển vô ý mạo phạm, mong đại sư bao dung, Thanh Chúc lúc này xin bồi tội thay.”

“Thanh Chúc hoàng tử nghiêm trọng rồi.” Từ Hoa chấp tay đáp lễ.

“Đại sư đường xa vất vả, trong nhà đã chuẩn bị phòng, đại sư có thể tạm đi nghỉ ngơi.”

“Làm phiền.” Từ Hoa hướng Thanh Chúc gật đầu, sau đó theo thị nữ rời đi.

Bước chân vẫn không nhanh không chậm, không hề vì phía sau có ánh mắt nóng rực đang nhìn lom lom mà lộ ra một chút hỗn loạn.

Nhìn thân ảnh dần đi xa, Tu Yển ma sát đầu ngón tay, sau đó say mê đặt dưới mũi giống như ngửi, khóe miệng nở nụ cười đa tình.

Thanh Chúc nhìn y bất đắc dĩ, “Đệ cũng thật quá càn quấy, nếu đại sư đi rồi, ta xem đệ lo liệu làm sao.”

Tu Yển cười lơ đãng, lại thông thả bước tới bên giường, sớm có thị nữ cầm tấm thảm lông mới qua phủ lên đầu gối y.

Y đưa tay phủ tấm lông mềm mại, nói với thị nữ, “Chọn thêm một tấm đưa cho đại sư.”

Thị nữ cúi đầu đáp một tiếng rồi lui ra.

Tu Yển giơ chén rượu lên, nhìn chăm chăm chất lỏng đỏ tươi như máu ở giữa, phảng phất như nhìn thấy chu sa chí trên trán người kia, thật giống quá!

Thanh Chúc ngồi bên, “Chờ đại sư nghỉ ngơi rồi thì đệ đi bồi tội nhé.”

Tu Yển suy xét một ngụm rượu, “Thanh Chúc.” Y nói, “Từ Hoa có lai lịch thế nào?”

“Đệ?!” Thanh Chúc khó tin trờng y.

Tu Yển cười, “Huynh không nói thì ta cũng sẽ đi hỏi người khác.”

Y chung quy muốn biết hết thảy mọi việc lớn nhỏ về người kia. Bằng không, về sau... y phải đi đâu tìm?

Tu Yển khẽ nở nụ cười.

Từ Hoa, Từ Hoa, tên này kêu lên dây dây dưa dưa trong miệng, cơ hồ liên quán quanh một đời.

HỒNG TRẦN NHẤT MỘNG

Nam Trang
dtv-ebook.com

Chương 2: Phàm Trần Hữu Tâm Phật Vô Tâm

(Phàm trần có tâm, Phật không có tâm)

Tháng năm qua đi, mưa bụi Giang Nam cũng dần thưa thớt, dương quang mỏng manh lộ ra từ trong tầng mây, lan trên mặt sông thanh sắc, ánh sáng nhàn nhạt nổi lên trong vạt.

Tu Yển dựa lên khung cửa thiền phòng, tư thế hết sức tùy ý, hai tay khép trong tay áo, mái tóc đen như mực rối tung tán loạn trên vai.

Có lưu quang thối tới, khẽ cuốn vạt áo bay lên, song y không hề động đậy, chỉ lẳng lặng nhìn bóng dáng ngược sáng đang quỳ trong phòng.

Một tháng nay, y ngày ngày đều đến nhìn, từ lúc mặt trời mọc đến tận khi mặt trời lặn.

Mà trong căn phòng u ám, Phật chủ trên bàn đang trường tiểu, lại vẫn là dung nhan ngàn năm bất biến.

Tiếng mõ gõ “cốc cốc cốc” không ngừng. Từ Hoa nhắm mắt, khóe môi hơi mấp máy, niệm thiền ngữ phương Tây.

Tu Yển khẽ gọi, “Từ Hoa.”

Trả lời y chính là tiếng mõ “cốc cốc cốc”, không vội không chậm, thong dong chẳng hề cấp bách.

Tu Yển cả cười, y nói, “Người ngày ngày niệm Phật, nhưng có biết, Phật có thể giải ưu? Có thể tri tâm? Có thể, chuộc tội chăng?”

Tiếng mõ lại vang lên “cốc cốc cốc”, Từ Hoa vẫn không mở miệng.

“Cốc cốc cốc, cốc cốc cốc...”

Tiếng vọng không dứt.

Một tiếng vì phạm trần, một tiếng vì ly thể, một tiếng vì đọa thiên.

Người nghe hiểu được chăng?

Tu Yển lắc đầu, “Không, ta không hiểu.”

Y vươn tay phải, đầu ngón tay tái nhợt, “Từ Hoa, Phật không biết tâm, không giải sầu, không cứu thế, người, tại sao không...”

Tiếng mõ dừng lại, đôi mắt đang nhắm mở ra, Từ Hoa nhìn tượng Phật trên đài cao, khóe miệng vẫn là nét cười nhàn nhạt.

Y đứng dậy, chấp tay hành lễ, “Tu Yển điện hạ.” Y nhẹ nhàng nói, “Trước mặt Phật chủ, xin điện hạ cẩn ngôn.”

Tay Tu Yển lại quán lên tóc mình, từng vòng từng vòng mắc vào kẽ ngón tay, y nhìn người kia cười cười, khẽ hỏi, “Nếu ta không chịu thì sao?”

“A di đà Phật.” Tôn giả tu Phật trẻ tuổi khom người một cái, “Chượng khí trên người điện hạ chưa trừ, lại thất lễ trước Phật, có ngại.”

Tu Yển trầm mặc một chút, sau đó đứng dậy đi thẳng vào phòng, đứng trước mặt Từ Hoa.

Y cúi đầu nhìn đối phương, “Người là cao tăng đắc đạo, lại giải không được vây của ta sao?”

Thanh âm nhẹ nhàng, không hề lo lắng, càng giống như lời nỉ non thăm thì giỡn tình nhân hơn.

Từ Hoa nhìn Tu Yển một thoáng, chu sa chí trên trán liền hướng về phía trước khiêu lên một chút, “Bàn tăng, làm hết sức.” y nói.

Tu Yển cười khế, thanh âm nén trong cổ họng, rầu rĩ, nhưng lại hỏi một vấn đề chẳng hề liên quan, “Chu sa chí giữa trán đại sư, là trời sinh sao?”

Từ Hoa không khỏi đưa tay vỗ nhẹ.

Y là đứa trẻ bị vứt bỏ, khóc lóc nỉ non dưới mái hiên bên ngoài miếu, được phương trượng tốt bụng thu nhận.

Trên người không có chỉ ngôn phiền ngữ gì, không tìm ra được một chút lại lịch, chỉ có chu sa chí màu đỏ trên trán như trêu chọc mắt người.

Chu sa vốn là vật vô tình, ấn đường có chí chọc đến phàm trần.

Vì vậy, phương trượng gọi y là ‘Từ’, từ nhỏ dạy y tụng kinh niệm Phật, định tâm định lực, rời xa trần thế hỗn loạn.

Có lẽ kiếp trước y là thị giả trước Phật, cho nên kiếp này bảy tuổi đã có thể giải đọc Phật hiệu cao thâm, tụng kinh văn khó giải.

Mười tuổi nghe tiếng hoa rơi, tiếng đồ vật, mười hai tuổi trông non cao xanh ngắt, mười lăm tuổi phương trượng viên tịch, y bắt đầu thủ miếu thờ một mình, ngày ngày chỉ có ngọn đèn màu xanh làm bạn.

Gốc hoa bên ngoài miếu đường nở lại rụng, rụng rồi lại nở, non xanh phương xa đã đổi màu, y không bước ra khỏi miếu thờ một bước nào nữa.

Tới năm hai mươi tuổi, vừa lúc tu đến cảnh giới trong tâm không còn gì.

Y lắc đầu, “Bất quá là bề ngoài.”

“Bất quá là bề ngoài?” Tu Yển lặp lại.

“Thế giới vô biên, chúng sinh vạn vật, bất quá đều là nhất thời, điện hạ hà tất chấp nhất?”

“Hà tất chấp nhất?” Tu Yển lẩm nhẩm trong miệng, sau đó kề tai y mà nói, “Từ Hoa, người có biết, hồng trần có thứ gì đáng luyện nhất không?”

Phật giả mới định phát tay áo, đã bị Tu Yển một phen nắm lấy cổ tay, tay nắm tay, ngón tay tái nhợt quấn vào ngón tay tái nhợt.

“Ta sống hết hai mươi năm mới biết được, người, có muốn biết không?”

Người, có muốn biết hay không?

Người, lại có biết hay không?

Tôn giả trẻ tuổi lắc đầu, “Hồng trần không thể luyện.”

Tu Yển thoáng ngẩn ra, không ngờ y lại trả lời, Từ Hoa đã vùng khỏi tay, thân ảnh nhẹ nhàng chuyển động, hạ xuống bên cạnh, y hành lễ mà nói, “Sắc trời đã muộn, xin điện hạ hãy quay về.”

Hồng trần thế tục nhiều phiền nhiễu, rượu Đỗ Khang cũng chẳng thể giải được.

Tu Yển im lặng rời khỏi, đi qua trường lang trong bóng đêm, làm cho hoa rơi vô số.

Tôn giả tu Phật trẻ tuổi trở về chỗ cũ, cầm mõ, bắt đầu lần tràng hạt, tiếp tục gõ lên từng tiếng.

“Cốc cốc cốc... Cốc cốc cốc...”

Dư thanh tuyệt tuyệt ấy đã gõ rơi kiếp này, cũng gõ rơi cả kiếp sau, chớp mắt đã là tam sinh.

Mà chìm trong dòng nước cuộn cuộn, hàng đêm khóc lóc nỉ non giữa Nại Hà hoàng tuyền kia, thì người cũng đã không còn như ngày hôm qua.

Ngay cả tơ liễu ngoài phòng cũng đã xa rời cội nguồn, đi tìm một mảnh đất khác.

Người đa tình, có thể đợi được kết cục gì đây?

Ban đêm, Tu Yển dựa lên chiếc sập trước cửa sổ, nhìn chăm chăm một gốc sen trong hồ đang đơn độc nở hoa. Tay phải chống lên trán, tay trái khẽ đưa bầu rượu xanh trắng trong tay.

Vẻ mặt lại mờ mờ ảo ảo, có gió mát thổi tới, y hơi híp mắt.

Thanh Chúc đi đến bên cạnh, phủ tấm thảm da lông tốt nhất lên đầu gối y, nói, “Gió đêm rất lạnh, đừng để ngã bệnh nữa.”

Tu Yển thu mắt, nói với vẻ phớt lờ, “Vậy thì có làm sao?”

Thanh Chúc thở dài, “Thân thể là của chính mình, đệ dù sao cũng phải tự mình yêu quý.”

Tu Yển không nói gì, mấy sợi tóc men theo bên tai chậm rãi xuôi xuống, ngón trở điểm nhẹ khóe môi, lộ ra nụ cười không chút để tâm, y nói, “Thanh Chúc, huynh nói, ta còn sống được bao lâu nữa?”

“Nói bậy.” Thanh Chúc tức giận khiển trách một chút.

Tu Yển nở nụ cười, nụ cười chậm rãi hóa nhạt, mày nhíu lại, tay ôm ngực, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, Thanh Chúc muốn tiến lên đỡ thì bị Tu Yển đưa tay ngăn, qua một lúc, sắc mặt y mới từ từ khá lên.

Thanh Chúc nói, “Đại sư một tháng nay ngày ngày tụng kinh cầu phúc cho đệ, đã khá lên rất nhiều, sao hôm nay lại...”

Tu Yển híp khoe mắt, phảng phất như không nghe thấy, tay chỉ một gốc sen trong hồ kia, nói, “Thanh Chức, huynh xem cây sen ngoài kia, rõ ràng không phải là mùa khai hoa, lại nở thật phồn thịnh, Giang Nam này, thật là một địa phương tốt đúng không?”

Thanh Chức nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó nói, “Đệ còn có tâm tình thưởng sen?”

“Tại sao không thưởng, nhân sinh đắc ý chớ đợi nhân rồi, hà tất lại phong lưu.”

Vừa mới dứt lời, bầu rượu trong tay liền đưa tới khoe miệng, ánh mắt nghiêng nghiêng nhìn Thanh Chức mà nở nụ cười, Thanh Chức bất đắc dĩ, chỉ ngồi bên thở dài.

HỒNG TRẦN NHẤT MỘNG

Nam Trang
dtv-ebook.com

Chương 3: Phi Thị Nhân Gian Vô Tình Vật

(Không phải là vật vô tình chốn nhân gian)

Ngày thứ hai, Thanh Chức tiến đến bên ngoài phòng Từ Hoa, y khom người hành lễ rồi nói, “Đại sư, không biết chướng khí trên người Tu Yển khi nào thì có thể trừ?”

Từ Hoa đáp lễ, “Còn chưa phải thời điểm.”

“Vậy lúc nào là thời điểm?” Câu hỏi này của y khá nóng nảy, hỏi xong mới phát giác là không ổn, vội vàng chậm lại, từ tốn nói, “Đại sư thứ lỗi, chỉ là, ta quan tâm quáđâm ra loạn, khó tránh khỏi bị mất chừng mực.”

Từ Hoa gật đầu, Thanh Chức nói, “Tu Yển từ nhỏđã hơi không ổn, người của Thái y viện đều bó tay. Về sau, đại khái cũng biết đây không phải là chứng bệnh trên thân thể, sợ là mắc phải ma chướng, phụ hoàng bèn mời tăng nhân đạo sĩđến làm phép, nhưng cũng khi khá khi hỏng. Tới Giang Nam, vốn tưởng vùng đất Giang Nam địa linh nhân kiệt này có lợi cho việc tu dưỡng, nào ngờ thân thể Tu Yển lại càng ngày càng kém hơn, vừa lúc nghe được danh hào của đại sư, bèn vội vàng mời tới...”

Nói đến đây, Thanh Chức thoáng nở nụ cười, “Đại sư cóđiều không biết, ngày ấy đại sưđến, chính là thời gian thân thể Tu Yển khỏe dần lên, một tháng nay càng khá hơn.”

Y hướng Từ Hoa hơi cúi người, “Thanh Chức vô cùng cảm kích chuyện này.”

Từ Hoa không trả lời, y ngẩng đầu nhìn sắc trời một thoáng, mới hướng Thanh Chúc mà nói, “Xin điện hạ an tâm.”

“Làm phiên đại sư.”

Thanh Chúc nói xong đứng dậy rời đi, Từ Hoa nhìn theo bóng y, một cơn gió thổi tới, cuốn vạt áo bào của y bay lên, tôn giả trẻ tuổi giống như vùi trong phong cảnh tuyệt mỹ này.

Y niệm Phật một tiếng, tất cả đều đã hết, thời gian cũng không trở lại nữa.

Trước A di đà Phật, là Nam mô.

Mặt trăng đang treo lơ lửng giữa trời, liễu hoa tỏa hương, hơi ẩm đậm đậm sinh ra sương mù mờ mờ, cánh cửa đóng chặt rồi cuộc mở ra.

Tối nay là rằm, trăng tròn, ánh trăng hết tròn lại khuyết.

Từ Hoa đứng ở cạnh cửa, ánh trăng vàng vạc nghiêng nghiêng trút xuống, chiếu vào ánh mắt thế tục bất nhập của tôn giả trẻ tuổi.

Y thong thả đi đến bên hồ nước ở hậu viện.

Hành cung của hoàng gia, xa hoa lại thanh lịch, giữa điều lan ngọc thể che giấu chút quý khí, giữa tầng tầng hồi lang là chín uốn mười vòng.

Cuối cùng, y đứng lại bên hồ nước ở hậu viện.

Trong ao ban ngày vốn có cá chép bơi lội, song tối nay chỉ có một nhánh sen rung rung đón gió.

Hồ nước xanh biếc này chỉ có chút sắc trắng cô độc lẻ loi.

Giang Nam vật hoa thiên bảo, thai nghén vạn vật, có đa tình công tử và si tình tiểu thư.

Đương nhiên cũng có cả quỷ quái trong núi, cùng yêu tinh si niệm.

Cánh sen dưới ánh trăng tầng tầng nở ra, giọt nước lặn tẩn chuyển động ở giữa, phẳng phất mang theo ánh sáng thánh khiết.

Có gió di động, liền có mùi hương thanh u.

Từ Hoa than một tiếng, bắt đầu lần tràng hạt, từ từ nhắm mắt hướng về hoa sen kia mà khẽ lẩm nhẩm.

Hồi lâu, sắc hoa dần chuyển đỏ, sau đó nổi lên màn sương trắng như tuyết, giữa sương mù, có thân thể lơ mờ dần hiện ra, Từ Hoa nhắm mắt không nhìn, Phạn âm càng niệm càng nhanh.

Đột nhiên, có giọng nữ thể lượng vang lên chói tai, Từ Hoa khẽ quở một tiếng, móng tay đỏ tươi xinh đẹp thật khó khăn dừng lại trước mắt y, Từ Hoa chậm rãi mở mắt, trong con ngươi đen như mực phản chiếu một khuôn mặt yêu diễm.

“A di đà Phật.” Từ Hoa khe khẽ niệm một tiếng, thân ảnh trước mặt suy sụp ngã xuống đất.

Áo quần đỏ thẫm, làn da trắng nõn, mười ngón tay đỏ thẫm cắm sâu xuống đất, khuôn mặt yêu diễm của nữ tử đã không còn vẻ hung ác lúc trước, cánh môi trắng bệch cắn chặt, trong mắt vùng vẫy không rơi lệ.

Nàng ngẩng đầu, hỏi từng tiếng, “Vì sao...?”

Ánh mắt Từ Hoa nhẹ nhàng lướt qua hồ nước, thương xót nhưng không nói gì.

Nữ tử si si nói, “Hai trăm năm, hai trăm năm qua ta ngày ngày tu luyện, bất quá là cầu có được hình người... Người tại sao phải phá hỏng chuyện của ta...”

Nàng từng là một gốc sen ở Giang Nam, hấp thụ tinh hoa của đất trời, có được chút linh khí, vốn nên dốc lòng tu luyện, trăm năm sau sẽ có được tiên thể, trở thành một trong bách hoa tiên tử của thiên đình.

Song lại động phạm tâm, đến nước này thì chẳng thể đạt thành được nữa.

Hai trăm năm trước, Giang Nam cũng giống như hôm nay, mưa bụi lác đác, có hoa sen mẩn đường, có tài tử phong lưu.

Trên mặt nước xanh biếc dập dềnh ấy, thư sinh trẻ tuổi bước lên một chiếc thuyền con, du đãng trong đó.

Đột nhiên một cơn gió thổi tới, gốc sen non nớt chỉ nở ra một đóa hoa nho nhỏ ở bên cạnh, thân cây mảnh khảnh vùi dưới nước đang lắc lư đón gió trước sau, giống như không chịu nổi gió mạnh.

Thư sinh trẻ tuổi đột nhiên vươn tay ra, khe khẽ nâng đóa hoa lên, ôn nhu chạm vào, chờ khi gió ngừng liền nhẹ nhàng thả nó ra, sau đó thuyền nhỏ chèo đi, y từ từ rời xa.

Mà hoa sen ở lại đó, đã sinh ra si niệm từ đây.

Mưa bụi Giang Nam này, chẳng thể sánh bằng đôi tay nhợt nhạt kia nữa rồi.

Trong hai trăm năm, nàng nhìn y bạc đầu, dung nhan dần tiêu tụy, một đời lại một đời, đều chỉ có thể ngóng nhìn từ xa.

Ý niệm si ngốc dần hóa thành hi vọng si ngốc.

Máu của phạm nhân, kỳ thật là đường tắt tốt nhất của yêu tinh. Nàng chung quy không nhận được ma chướng trong lòng.

Tới kiếp này, trong viện đột nhiên xuất hiện một người thân có linh khí, nàng mừng rỡ như điên, cho nên ngày ngày hút linh khí của

y, bất quá là vì một hồi tương phùng thế thôi.

Đợi ba đời, tu ba đời, đều chỉ vì cùng người một đời quen biết.

Yêu tình một khi đã động tà niệm, thì chẳng còn đường lui.

Nàng cuối cùng không đợi được đến khi cùng người nọ quen biết.

Từ Hoa niệm Phật, nói “Hoa sen vốn là vật cao thượng, vọng động phạm tâm, cuối cùng hóa thành con đường sai lầm, hướng chi người và yêu khác đường, người chung quy không thể cùng người nọ thủ trường tương tư.”

Nữ tử lắc đầu cười thảm, sau đó ngẩng mặt lên nhìn Từ Hoa, nàng nói, “Đại sư, người ngày ngày tụng Phật, hiểu được tình yêu của nhân gian ư? Người có biết, phạm tâm này một khi đã động thì chẳng thể quay đầu lại nữa.”

Hoa sen rước lấy phạm tâm, rơi xuống phạm trần, hồng trần lại có thêm một yêu tình cầu không được.

Từ Hoa không nói gì.

Nữ tử cúi đầu, “Người thu ta đi, tối nay không thành, ngày mai y sẽ đón dâu, ta tạo giết chóc rồi, sợ chẳng còn kiếp sau nữa...”

Nói đến đó, lệ trong mắt nàng rớt cuộc rơi xuống.

Nước mắt của yêu tình, chỉ rơi vì tình yêu.

Từ Hoa nhắm mắt, tràng hạt trong tay khẽ chuyển động, khảm vào trán nữ tử, thân ảnh nữ tử nhạt dần, sau đó chậm rãi tiêu thất không thấy nữa, chỉ còn một gốc sen nho nhỏ đang hé nụ trong ao.

Gió đêm thổi qua, nó lung lay cẩn thận.

Phật chủ không thể cứu vạn vật, nhưng có tấm lòng từ bi, y pháp tu luyện của nàng, lại bảo lưu tinh nguyên của nàng.

Từ đây hết thấy đều quay về điểm khởi đầu, tẩy sạch si niệm tam thế, chỉ nguyện từ nay không gặp thù sinh đã chà đạp đó nữa.

Đơn luyến tam thế này, may mắn là người không biết, bằng không thâm tình đằng đẳng ấy, người phải lấy gì để trả?

HỒNG TRẦN NHẤT MỘNG

Nam Trang
dtv-ebook.com

Chương 4: Tối Thị Hồng Trần Phong Lưu Khách

(Khách phong lưu nhất chốn hồng trần)

Sắc trời vừa hửng sáng, phương xa chỉ có một dải sáng bạc, Từ Hoa đứng trong sương sớm dính phải một thân hơi ẩm, cỏ xanh bên cạnh ao cũng làm ướt vạt áo. Y vừa quay người, liền trông thấy Tu Yển đang đứng phía sau mình, trên người khoác một chiếc áo mỏng, búi tóc chưa chải, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời đa tình.

Thấy y quay người, Tu Yển cười nói, “Đại sư, sớm quá nhỉ!”

Từ Hoa đáp lễ, “Điện hạ!”

Tu Yển thoáng nhìn sắc trời phương xa, hỏi, “Đại sư phải đi ư?”

“Quấy rầy nhiều ngày, bàn tăng...”

Tu Yển chỉnh lại mái tóc rối bù, tiến đến gần bên Từ Hoa, y cúi đầu, giọng nói mang theo chút ác liệt, “Đêm qua, ta cũng nhìn thấy đấy...”

Không đợi Từ Hoa có phản ứng, y đã thấp giọng thì thầm, “... Từ Hoa... Người thật là lòng dạ từ bi...”

Từ Hoa vừa tránh đi, đã bị Tu Yển một phen bắt được, “Ta để người chạy thoát một lần, hai lần, người cho là... còn lần thứ ba...?”

Ngữ khí ôn nhu, âm áp lan truyền bên tai.

Từ Hoa đưa mắt nhìn, chỉ thấy tiến ảnh thời gian trong mắt y, màu hổ phách phiếm động lòng người.

Y nhất thời có chút hoảng hốt, lạc hoa thu nguyệt đầy vườn này, lại chẳng địch nổi một nụ cười khuyên thành.

Ánh mắt chớp nhất của Tu Yển cuối cùng hóa thành một chút bất đắc dĩ, y chậm chậm buông tay, cuối cùng nói, “Ở lại thêm một ngày nữa đi, người chung quy cũng nên để ta cảm tạ ơn cứu mạng của người...”

Vì thế, Từ Hoa tiếp tục lưu lại, vì thế, ngày thứ ba, ngày thứ tư... y cũng không đi...

Y vẫn ở lại trong từ đường nho nhỏ kia mà tụng kinh niệm Phật, Tu Yển ngày ngày đến nhìn, thân ảnh dựa lên khung cửa, có thể lặng thành một bức tranh sơn thủy Giang Nam.

Y mở mắt ra, trước mặt chính là nụ cười của Phật chủ, y nhìn hai mươi năm, vẫn chẳng hiểu được nụ cười của người, không hiểu được si niệm tình ái của thế gian này, không hiểu được lý do mình lưu lại, là vì nụ cười điên đảo chúng sinh, hay là vì tiền thế kim sinh chẳng cách nào nhìn thấu ấy.

Y là cao tăng đắc đạo chốn nhân gian, lại có thể nhìn lên thiên cơ, biết tam thế, giải trăm ưu, đủ để không ra khỏi nhà cũng đã dương danh thiên hạ.

Y biết con bướm trắng bay lượn trước miếu kia đang tìm kiếm người yêu kiếp trước, biết cá chép trong ao đã ngủ say trăm năm, biết tiết hoa rơi tới, vùng đất Giang Nam linh tú này lại sẽ có nữ tử tuyệt sắc vào được cao đường thâm cung...

Y cũng biết, Thanh Chức điện hạ cao nhã kia sẽ mau chóng đợi được người cả đời mệnh định...

Thế nhưng, Từ Hoa không chớp mắt, y thủy chung không nhìn thấy kiếp sau cùng quá vãng của Tu Yển.

Phảng phất như chìm trong nước, duyên hoa diệt hết, chỉ còn lại mờ mịt.

Cũng như mình.

Y lại khẽ khàng nhắm mắt, cầm chiếc mõ trong tay mà thông thả gõ.

“Cốc cốc cốc... cốc cốc cốc...”

Từng tiếng Phạn được xướng lên, câu câu đều là châm ngôn, chung quy chỉ có khinh quỳnh vật hoa này.

Hoa rơi tiết gặp quân cười, bất quá là mỗi năm mỗi ngóng về.

Tu Yển khẽ khàng dao động dây tỳ bà, một cơn gió thổi qua, thanh âm từng từng thanh thanh phiêu đảng giữa ngón tay một hồi, mới dần dần mất hẳn.

Tu Yển yên lặng chờ cho tiếng vọng cũng đi xa rồi, mới chậm rãi nhếch môi.

Y động động kẽ ngón tay, một chuỗi những nốt nhạc tán vụn lại vụn vạt vang lên, ý cười bên khóe miệng y càng sâu, liếc nhìn người bên cạnh, y nói khe khẽ, “Nếu có bóng trăng dưới nước, vớt được lên mặt gương, than một tiếng, mây thu trong núi trời buộc toàn tâm, lại biết, trước Phật cũng có thể không tiếc.”

Y nói trước Phật cũng có thể không tiếc.

Từ Hoa lắc đầu, Phật nói, đại bi vô lệ, đại ngộ vô ngôn, đại tiểu vô thanh, tóm lại là “vô”.

Tu Yển đưa tỳ bà đang cầm trong tay qua, Từ Hoa nghi hoặc, Tu Yển nghiêng đầu, lại là phong tình vô hạn.

“Đại sư thiên phú hơn người, cũng nên thông hiểu điểm này, không bằng...” Y kè đến, trên môi mang theo nụ cười, “...Tu Yển

hôm nay mạo phạm, xin đại sư khải một khúc, thế nào?”

Từ Hoa ngồi yên bất động, Tu Yển bèn khoái trá nở nụ cười, dường như đã sớm đoán được.

“Từ Hoa.” Y gọi, “Người cảm thấy nhạc khúc của thế gian này, không thể xướng trước Phật sao? Nhưng người có biết, trong mắt ta, cảnh trí phồn hoa chốn nhân gian này, đều là khiên niệm, so với tượng Phật lạnh băng, càng được lòng ta hơn...”

Tràng hạt trong tay nhẹ nhàng chuyển tới lòng bàn tay, Từ Hoa vươn tay tiếp nhận tỳ bà, đem đặt vào lòng, y đưa tay muốn khải, ngón tay tái nhợt dừng lại giữa không trung.

Cuối cùng, y rút cuộc lắc đầu, đầu ngón tay chạm tới dây đàn, hơi dùng sức, làn điệu tựa như dòng suối trong vắt từ từ vang lên.

Y nhắm mắt, nốt chu sa trên trán giống như giọt lệ chực rơi xuống.

Cánh môi hồng nhạt chậm rãi mở ra, y không nhìn đến ai, chỉ xướng lên khe khẽ, “Cổ Phật niệm hoa phương nhất tiểu, si nhân thuyết mộng dĩ tam sinh.”

Y nói, người si nói mộng, đã tam sinh.

Mộng tam sinh, thuyết tam sinh, tam sinh có dài hay chẳng?

Nụ cười trên mặt Tu Yển dần phai nhạt giữa khúc ca trầm trầm như lời kể này, cuối cùng, ánh mắt y rút cuộc hóa thành dòng suối không thấy đáy, lẳng lặng in dấu một khắc đẹp nhất Giang Nam này.

Ngàn năm là một khắc, vạn năm là một khắc, bất quá là khiên niệm không bỏ được.

Từ Hoa lặng lẽ rời đi vào ngày hôm sau, không hề mang theo thứ gì, phòng sạch sẽ gọn gàng như trước, dương quang sáng ngời vừa

lúc chiếu lên bờđoàn màu vàng.

Tu Yển chậm rãi đi qua ngòi xuống, y nhìn chăm chăm cổ Phật phía trước, không khỏi lại lộ ra nụ cười, tiếng mõ dường như còn quanh quẩn bên tai, Tu Yển nhắm mắt, y biết, đây chỉ làảo giác của mình.

Khóe miệng y nhin không được hơi nhếch lên, ngón tay trắng nõn điểm tại khóe môi.

Từ Hoa, Từ Hoa, người xem, Phật thật sự không giải ưu, không biết tâm, không lạc thế, không thông tình...

Y rút cuộc nhin không được nỉ non ra tiếng, người ta đợi ngàn năm kia, là người ư?

HỒNG TRẦN NHẤT MỘNG

Nam Trang
dtv-ebook.com

Chương 5: Bán Thị Phật Lai Bán Thị Tiên

(Nửa Phật đến nửa tiên)

Ba ngàn năm trước, thiên giới sương mù lơ thơ, nhị hoàng tử mà Thượng đế nhân sủng có thêm còn là một anh hài mới thành hình thể, khuôn mặt trắng nõn như phấn điêu ngọc mài, khảm thêm sóng mắt như thu thủy. Cặp mắt đó từ ngày sinh ra chưa từng chảy nước mắt, cả ngày mỉm cười, bộ dáng khả ái đáng yêu, chúng tiên gia đều vô cùng yêu thương, Thượng đế Vương mẫu càng nâng niu trong lòng bàn tay.

Đó là hậu duệ quý tộc chân chính của Thiên hoàng, không sợ sinh tử, không e thiên địa.

Đến năm hai trăm tuổi thì đã là một hài đồng choai choai, mào rồng trên đầu tỏ rõ địa vị hoàng tộc không gì sánh nổi.

Đi cùng với tuổi tác, còn có cá tính gian xảo bất hảo.

Cả ngày ngự phong vũ, giá tường vân, phồn tinh lấp lánh hai bên ngân hà bắn lên tung tóe.

Ánh mắt chưa bao giờ đổ lệ, luôn đùa giỡn quay vòng vòng bọn tiểu tư thị nữ bên cạnh giữa nụ cười ngây thơ rục rịch. Về sau, chơi đùa trong cung mình chán chê rồi, y lại đến nơi khác tìm vui.

Tới khi được ba trăm tuổi thì đã trêu chọc hết cả chúng tiên trên thiên giới, chúng tiên tức giận, Thượng đế Vương mẫu cũng hết sức đau đầu, nhưng mỗi khi muốn trách phạt, y lại luôn đổi thành bộ dáng nhu thuận mà nũng nịu nhận sai, khiến cho người ta không biết phải làm sao.

Cuối cùng không còn cách nào khác, mỗi người vừa trông thấy là tránh đi thật xa, chỉ sợ mình sẽ thành đối tượng chọc ghẹo kế tiếp.

Thời gian trên thiên giới kéo dài giống như không có biên giới, trăm năm bất quá cũng chỉ là một cái chớp mắt.

Khi nhị hoàng tử được năm trăm tuổi thì đã là một thiếu niên choai choai, có vóc người cao ngất cùng cái xác tuyệt vời nhất tam giới.

Thế giới cực lạc phương Tây có Bồ Đề pháp hội ngàn năm mở một lần để quảng khai Phật môn, mời chúng tiên gia tôn giả tề tựu luận pháp tụng Phật, Thượng đế dắt nhị hoàng tử cùng đến.

Phương Tây có bồ đề, dưới gốc bồ đề nằm ngàn năm.

Nhị hoàng tử nhàm chán dựa cây bồ đề, phương Tây không thể so được với thiên cung tráng lệ, bốn phía đều là khoảng không mờ mịt, là cảnh giới hư vô tối cao.

Hất xì một cái, nhị hoàng tử luôn tùy tính mà làm chột lác mình biến thành một gốc giáng thảo nho nhỏ, nhắm mắt uốn mình dưới cây bồ đề.

Năm xưa chơi đùa, y cũng thường xuyên biến thành một gốc hoa cảnh trốn giữa Bách Hoa viên hòng tránh né tiểu tư thị nữ bên cạnh.

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng tới gần, sau đó dừng lại bên cạnh, nửa khắc, có đầu ngón tay tái nhợt hơi chìa ra chạm đến lá cây.

Chiếc lá giống như có cảm ứng, hơi co lại, bàn tay tái nhợt ngừng lại một chút, sau đó vươn ra lần nữa, chậm rãi nâng nụ hoa đang rủ xuống của nó lên.

Đôi mắt như mực như biển thẳm, lẳng lặng mang theo ý cười nhàn nhạt, chu sa chí trên trán giống như một giọt nước mắt đọng lại, tôn giả trẻ tuổi có nước da trắng như tuyết, cánh môi thủy sắc

khẽ nhếch, hàm chứa chút ý cười, y nâng nụ hoa thẳng lên rồi quay người chậm rãi rời đi.

Y sam huyền sắc dần không thấy nữa, nụ hoa ở lại tại chỗ mới lắc mình biến hóa, thành một thiếu niên choai choai, đầu ngón tay khẽ chạm vào khóe miệng, giống như còn giữ lại cảm xúc mát lạnh kia.

Y là chấp đăng tôn giả ngồi dưới Phật chủ, mỗi ngày đều đi qua dưới gốc bồ đề này, ngày hôm đó, bất quá là thương tiếc một đóa hoa cỏ vô danh, mới dừng lại nửa khắc.

Trong mắt Phật giả vốn là vạn vật giai không, tiên cảnh mờ ảo này vừa quay người đã thành niệm tưởng.

Bồ Đề pháp hội mở suốt trăm năm, tôn giả trẻ tuổi vẫn đứng dưới đài sen, cầm đèn lắng lắng nghe.

Y vẫn sẽ đi qua dưới cây bồ đề, quần áo huyền sắc cuộn bay lên, tôn giả vĩnh viễn ôn hòa sẽ dừng lại, đứng dưới tàng cây ngẩng đầu nhìn thiếu niên đang nhắm mắt dưỡng thần trên cây hơi hành lễ, “Thiên Giám điện hạ!”

Thiếu niên không đáp, tôn giả lại gật đầu một cái, mới quay người dần đi xa.

Thiếu niên trên cây lúc này sẽ chậm rãi mở mắt ra, dung nhan khuynh thành bất địch không còn thấy nét bướng bỉnh thiếu thời nữa. Y thẳng dậy, cánh tay gấp lên đầu gối, đầu ngón tay khe khẽ chạm vào khóe môi lần nữa, ánh mắt từ từ mềm mại thành nước trong biển xanh.

Y nỉ non tên người kia trong miệng: Ly Trần, Ly Trần...

Nhân gian tuế nguyệt thôi nhân lão, thiên giới thất tình thương phàm tâm.

Sau đó năm tháng lẳng lặng chảy xuôi, thiếu niên trên cây một ngày nọ đã gọi thân ảnh đang rời đi lại, “Ly Trần!”, y chưa bao giờ mở miệng gọi người kia, một tiếng này lại phảng phất như gọi trăm ngàn lần.

Ly Trần chậm rãi quay người, hơi gật đầu chờ đợi, “Điện hạ!”

Thiên Giám nở nụ cười, dung mạo yêu diễm, y hỏi khe khẽ, “Tôn giả, phương Đông có triều mộ vấn hà, hạ xuống Kính hồ, ta muốn đi xem, chẳng biết tôn giả có bằng lòng đi cùng?”

Tôn giả trẻ tuổi còn đang kinh ngạc, Thiên Giám trên cây đã nhảy xuống cầm tay y, “Phật cũng có tâm, tôn giả không nên cự tuyệt ta.”

Sau đó họ cùng đi phương Đông.

Phương Đông có mặt trời mới mọc, khi họ đi thì đang là lúc ngày mới thay thế, mặt trời mọc ra từ trong tầng mây, đẹp mắt dị thường. Ly Trần chưa bao giờ nhìn từ khoảng cách gần như thế, nhất thời lại không thốt ra lời.

Khi tầng mây tiêu tan, Thiên Giám lại bịt mắt y, Ly Trần đang nghi hoặc, bên tai đã vang lên thanh âm trầm trầm, “Ánh mặt trời dưng dục vạn vật, không thể nhìn thẳng.”

Y liền bất động, quanh thân lại có thể cảm giác được âm áp dào dạt khẽ vỗ về, qua nửa khắc, đôi tay kia vẫn không thấy buông ra, y nghi hoặc kêu, “Điện hạ!”

Bên tai có nhiệt khí lướt át, sau đó là tiếng thì thào nho nhỏ, “Ly Trần, Phật chủ cứu thế, nhưng không biết, có thể giải ưu của ta, biết lòng ta?”

Ly Trần còn chưa nói gì, thanh âm bên tai lại vang lên, “Năm đó hoa quỳnh thoáng nở, chỉ vì mong Vi Đà ngoái nhìn một lần*... Ly Trần, ngày đó khi người ngoái nhìn gốc giáng thảo kia, có nghĩ tới nó cũng sẽ động tình hay chăng?”

Lời nói xong, Ly Trần không nói gì, cũng chẳng động đậy, Thiên Giám bỏ tay xuống, Ly Trần quay người, lui ra phía sau một bước rồi hướng y chấp tay hành lễ, “Điện hạ tuổi nhỏ nên không hiểu được nhân quả tuần hoàn này, chờ ngày sau, tự nhiên có thể minh bạch, không cần để ý.”

“Không cần để ý?” Thiên Giám cười khe khẽ, sau đó lại hỏi, “Tôn giả cũng biết ta vì sao ngày ngày chờ đợi trên cây?”

Ly Trần không đáp, y cũng chẳng để bụng, chậm rãi đưa tay nắm lấy ngón tay đối phương, bàn tay tái nhợt ấy quả nhiên chạm vào lạnh như băng, y liền không nhin được cười.

Tam giới thập phương vô sở cầu, bất quá là cầu Phật chủ một chút tâm.

Thiên Giám nói, “Nếu ngày sau ta vẫn không hiểu thấu thì phải làm sao? Tôn giả có nguyện cùng ta vượt kiếp nạn này?”

Những ngày còn lại của BồĐề pháp hội, Thiên Giám thường xuyên đi nghe, y cũng sẽ đi theo phía sau chấp đăng tôn giả, dựa bên khung cửa, nhìn người kia ở trong phòng sao chép kinh Phật thật dài.

Thương hải hóa thành tang điền sau lưng, trăm năm cũng rất ngắn. Sau khi BồĐề pháp hội kết thúc, Thượng đế dẫn nhị hoàng tử trở về thiên cung, lúc Thiên Giám rời đi quay đầu nhìn lại đằng xa, chỉ trông thấy đài sen cao cao phương Tây.

Tôn giả chấp đăng vẫn ngồi trong phòng sao chép kinh Phật, nhưng khi đi ngang qua dưới gốc bồ đề luôn nhin không được dừng lại một thoáng.

Y từ nhỏ sinh trưởng ở phương Tây, tiền trần vắng sự đều không có, thiên hạ vạn vật vốn đều không tồn tại trong mắt, mà hôm nay, đã có một tia khiên niệm.

Y nhắm mắt lắng lắng tụng kinh, trong tai luôn sẽ có một thanh âm trầm trầm vang lên, "...Tôn giả có nguyện cùng ta vượt kiếp nạn này..."

Y mở mắt, trong mắt toát ra một tia ưu sầu mờ mờ, y biết là y đã nhập tâm ma của mình rồi.

Phật tâm cao khiết nhất vốn nên vô sân vô niệm vô hỉ vô bi, kiếp số khó tránh, đều là si niệm. Y ngày ngày chuyên tâm tu Phật, ngày ngày nghe thấy tiếng vọng.

Thời điểm Thiên Giám nghe được tin tức thì đã qua trăm năm, chấp đấng tôn giả ngồi dưới Như Lai phương Tây sẩy tay đánh đồ đền trong tay, Phật đấng kim ngân vỡ nát, hương hỏa đấng du chôn nhân gian rục lên.

Bởi vậy bị giáng xuống thế gian chịu cữu thế trắc trở, sau đó có thể quay về thiên giới.

Ngày hôm sau Thiên Giám đi Luân Hồi đạo, thiên giới có Luân Hồi đạo, có thể làm cho thời gian chảy ngược, cũng có thể cho người ta xuyên qua trong đó, trở lại lúc ban đầu. Thiên Giám đi về một trăm năm trước, chính là thế thứ nhất của Ly Trần.

Người kia đã độ kiếp rồi, y chung quy muốn bồi người kia.

Nhưng luân hồi là nghịch thiên hành vận, thiên giới không thể dung, nhị hoàng tử thân là hoàng tộc, càng phải chịu tội nghiêm trọng. Thượng đế tức giận, cho y nhập phạm trần, nhưng sửa lại mệnh bàn của y, trong cữu thế không có duyên phận hồng trần, trải qua cữu thế, nhiều lần tình duyên tận diệt.

Đây không phải kiếp nạn, là trừng phạt.

Thập trượng hồng trần vô nhan sắc, chỉ nguyện tự nhân lạc cữu thiên.

—

*Đàm hoa nhất chuyển, Vi Đà nhất cố

Hoa quỳnh (đàm hoa) nguyên là một vị hoa thần, nàng mỗi ngày đều khai hoa, bốn mùa đều rục rở. Nàng yêu người thanh niên mỗi ngày tưới nước làm cỏ cho nàng. Sau đó việc này bị ngọc đế biết được, ngọc đế vì thế nổi trận lôi đình muốn chia rẽ uyên ương. Ngọc đế bắt hoa thần đến, biếm nàng thành hoa quỳnh hàng năm chỉ có thể nở trong nháy mắt, không cho nàng gặp lại tình lang nữa, còn đem người thanh niên nọ đến núi Linh Thứu xuất gia, ban danh Vi Đà, khiến y quên mất tiền trần, quên mất hoa thần.

Nhiều năm qua đi, Vi Đà quả thực đã quên hoa thần, dốc lòng tập Phật, dần có điều thành. Mà hoa thần lại làm sao cũng không thể quên chàng trai từng chăm sóc nàng kia. Nàng biết mỗi năm cứ vào cuối xuân, Vi Đà đều sẽ xuống núi đến thu thập tiên trà sương sớm cho Phật tổ. Cho nên hoa quỳnh liền lựa chọn nở ra lúc đó. Nàng đem tinh khí đã tích tụ suốt một năm rùng rở trong nháy mắt đó. Nàng hy vọng Vi Đà có thể quay đầu nhìn nàng một cái, có thể nhớ lại nàng. Thế nhưng trăm ngàn năm qua đi, Vi Đà mỗi năm xuống núi thu thập sương mai. Hoa quỳnh mỗi năm lặng lẽ nở rộ. Vi Đà thủy chung không nhớ ra nàng. Cho đến một ngày nọ, một nam tử gầy đét đi qua bên cạnh hoa quỳnh, thấy tình cảm buồn thương cơ khổ của hoa thần. Bèn dừng bước hỏi hoa thần “Người vì sao bị thương?” Hoa thần rất đổi ngạc nhiên, bởi vì phàm nhân không thể nhìn thấy chân thân của hoa thần. Nếu là Đại La Kim Tiên trên đầu có kim quang, nếu là yêu ma trên đầu có hắc khí, nếu mà là phàm nhân trên đầu không có linh quang gì. Người vừa đi qua bên cạnh rõ ràng là một phàm nhân, làm sao thấy được chân thân của mình. Hoa thần do dự chốc lát, chỉ đáp “Người không giúp được ta đâu.” Lại lặng lẽ chờ đợi Vi Đà, không trả lời nam tử kia nữa. 40 năm sau nam tử gầy đét nọ lại đi qua bên cạnh hoa quỳnh, lặp lại câu hỏi 40 năm trước kia “Người vì sao bị thương?” Hoa thần lại do dự chốc lát, chỉ đáp “Người có lẽ không giúp được ta đâu.” Nam tử gầy gò cười cười rồi đi. 40 năm sau, một lão nhân gầy đét lại xuất hiện chỗ

hoa thần, lão nhân vốn đã gầy đét xem ra đã sắp hấp hối. Nam tử năm đó đã biến thành ông già, nhưng ông vẫn hỏi một câu giống hệt 80 năm trước “Người vì sao bị thương?”. Hoa quỳnh đáp “Cám ơn phàm nhân người, người cả đời đã hỏi ta 3 lần, nhưng người chung quy cũng là phàm nhân, hơn nữa đã gần hấp hối, sao còn giúp ta được, ta là hoa thần vì yêu mà bị trời phạt”. Lão nhân cười cười, nói “Ta là Duật Minh Thị, ta chỉ là tới kết thúc đoạn duyên phận không có kết quả 80 năm trước kia. Hoa thần, ta tặng người một câu. Duyên khởi duyên diệt duyên chung tận, hoa khai hoa lạc hoa quy trần”. Nói rồi lão nhân nhắm mắt ngồi xuống, thời gian dần dần qua đi, luồng ánh sáng cuối cùng của tịch dương bắt đầu từ tóc lão nhân lướt về phía ánh mắt, lão nhân cười nói “Hoa quỳnh thoáng hiện vì Vi Đà, tình duyên như vậy gì có sai, thiên phạt địa tru ta đến chịu, trời xanh không có mắt ta đến mở” nói đoạn lão nhân nắm lấy hoa thần, lúc này tịch dương đã trượt đến ánh mắt lão nhân, lão nhân lập tức viên tịch, nắm hoa thần đi đến phật quốc. Hoa thần ở phật quốc gặp được Vi Đà. Vi Đà cuối cùng cũng nhớ ra nhân duyên kiếp trước, Phật tổ sau khi biết chuyện, cho Vi Đà hạ phàm kết thúc nhân duyên chưa xong. Bởi vì lão nhân Duật Minh Thị trái với thiên quy cho nên cả đời linh hồn phiêu bạc, không thể cưới hạc tây du, cũng không thể vào chốn cực lạc phật quốc phương đông, chịu thiên phạt vĩnh viễn không luân hồi.

Hoa quỳnh thoáng hiện, chỉ vì Vi Đà. Cho nên hoa quỳnh còn có tên là hoa Vi Đà. Cũng bởi vì hoa quỳnh nhìn thấy Vi Đà sau tà dương, cho nên hoa quỳnh đều nở vào đêm.

Theo Baiken

HỒNG TRẦN NHẤT MỘNG

Nam Trang
dtv-ebook.com

Chương 6: Túy Ngọa Hồng Trần Duy Nhất Tiểu

Khi Tu Yển đến, mưa bụi Giang Nam đã đi xa. Ngoài chùa có tiếng vó ngựa, Từ Hoa mở cửa, thấy một thanh niên mặc cẩm y, trong tay dắt ngựa, một thân gió mát mà đến.

Y đứng dưới sơn môn, hướng Từ Hoa hơi khom người hành lễ, nói, “Vãn sinh đường xa mà đến, không cẩn thận lạc đường, chẳng hay đại sư có thể cho tá túc một đêm?”

Đêm thứ nhất Tu Yển ở trong núi ngủ khá say giấc, y đến một mình, sớm đã mệt mỏi, ở trong gian phòng thoang thoang mùi đàn hương rất nhanh liền chìm vào mộng đẹp.

Trong thiền phòng, Từ Hoa lặng lẽ sắp xếp lại kinh thư, một số đã bịố vàng, y lật rất cẩn thận, trang giấy bị bám ít bụi, Từ Hoa dùng ống tay áo mà lau sạch từng chút.

Trong núi trăng thanh gió mát, yên tĩnh không một tiếng động.

Ngày hôm sau, Tu Yển tỉnh giấc từ rất sớm, y mở cửa phòng, chỉ thấy sơn sắc xanh biếc, một lớp lá khô rơi xuống tự viện, y nhắc chân chậm rãi bước qua, có tiếng vang sột soạt.

Dưới gốc cổ thụ trong tự viện, Từ Hoa đã dọn xong bát đĩa, trông thấy y bèn hành lễ, “Điện hạ!”

Tu Yển đi qua ngòi xuống đối diện y, Từ Hoa nói, “Trong núi đơn sơ, điện hạ...”

Y chưa nói xong, Tu Yển đã cầm đĩa, bưng bát cháo thanh đạm có thể trông thấy đáy lên, bát đĩa màu xanh sẫm kề bên khóe môi

thủy sắc, Tu Yển lẳng lặng nhìn y mà húp cháo trong tay.

Từ Hoa cúi mắt, không nói nữa, đôi lấy nụ cười khe khẽ của Tu Yển.

Bữa sáng xong, Từ Hoa thu dọn bát đĩa, Tu Yển đứng trong viện, nhặt một tấm lá khô bên chân lên, quay đầu nhìn người kia cười nói, “Đại sư, cảnh sắc mùa thu đã phủ khắp cả trong viện của người!”

Tu Yển không hề đề cập tới việc rời đi, Từ Hoa cũng bèn không nói, hướng người kia hơi gật đầu, sau đó đi về phía thiền phòng.

Y cảm mỡ lên, còn chưa bắt đầu thì chợt nghe tiếng bước chân khe khẽ đi tới, dừng lại ngay cạnh cửa. Y không quay người, mỡ gõ xuống, lại là tiếng vang “Cốc cốc cốc...”.

Bóng người cạnh cửa thuận thế dựa vào một bên, hai tay Tu Yển khép lại trong tay áo, ống tay rộng thùng thình rơi thẳng xuống.

Y không hề quấy rầy, cũng chẳng muốn đi quấy rầy người kia, chỉ lẳng lặng nhìn như vậy, y biết, đây là duyên phận vền vền giữa hai người.

Trong mộng của y có thiên kính mờ ảo, có người tự xưng là Vương mẫu đến báo mộng, khuyên y đừng tới đây, bà nói bọn họ cửu thế vô duyên, một thế này là một thế cuối cùng, cũng trốn không thoát kết cục đã định.

Y chẳng hề tin tưởng, thế nhưng... Tu Yển hơi giật giật khóe miệng, ngực y tự dưng lại bắt đầu đau đớn, y có thể cảm nhận được sinh mệnh trôi qua, có gắng sức thế nào cũng không nắm được.

Đầu khe khẽ dựa khung cửa, Tu Yển đột nhiên mở miệng gọi, “Từ Hoa...”

Bàn tay đang gõ chợt ngừng, hồi lâu lại khôi phục nguyên dạng, Tu Yển cười, khẽ gọi thêm một tiếng, không được đáp lại, y cũng

sớm biết, thân thể theo khung cửa chậm rãi trượt xuống, y ngồi bên cạnh cửa.

Tay phải ôm ngực, sắc mặt y có phần nhợt nhạt, nhưng vẻ mặt vẫn bất khuất, khóe môi trắng bệch vẫn cứ là nụ cười chây lười, y quay đầu nhìn ra ngoài núi.

Nhân gian tiên cảnh, nơi ly thế này, ngay cả cỏ mọc trong viện cũng phẳng phất mang theo linh khí, mà mình, lại không cách nào dừng ở đây sao?

Thiên ý, thiên mệnh? Tu Yển dựa một bên, nhìn bóng người trong phòng, lẳng lặng nghĩ, Từ Hoa, hóa ra ngàn năm trước cũng đã là như thế này ư?

Y vẫn ở lại nơi này. Tôn giả pha trà dưới tán hoa, y kè đến, hai cánh tay khép sát thân thể, y bưng chén trà trước mặt lên, đưa lên miệng nếm thử, nhin không được nhướng mày cười hài lòng, lại đưa chén trà trong tay tới bên miệng người trước mặt, cúi đầu đổ bên tai, “Đến, Từ Hoa, người tự nếm thử đi.”

Từ Hoa chậm rãi quay đầu, lẳng lặng nhìn y, trong mắt không gợn sóng, Tu Yển lẳng lặng cùng người nọ đối mắt nhìn nhau, trong mắt cảm thấy chu sa chí trên trán kia lại đỏ hơn một chút.

Y hơi nhếch khóe miệng, mỉm cười, cuối cùng càng cười càng lớn, trán đỏ lên bờ vai người kia, bả vai run run.

Từ Hoa không rõ nguyên do, Tu Yển cười đủ rồi, mới đứng dậy ngồi xuống bên cạnh, ngón trỏ điểm lên giữa mi y, nói, “Chỗ này... Đừng nhú, không đẹp.”

Từ Hoa kinh ngạc, sau đó lắc đầu, mang theo chút bất đắc dĩ, chấm trà trước mặt mà nói, “Mời điện hạ.”

Tu Yển cũng không trì hoãn, lại cầm lên một chén, mép chén đề lên môi, ánh mắt hơi nhướng lên, hàm chứa ý cười nhàn nhạt mà

nhìn người kia.

Nhưng Từ Hoa chỉ lắc đầu, chẳng tỏ rõ ý kiến.

Trận tuyết đầu mùa rơi giữa đêm đen tĩnh lặng, Tu Yển nửa đêm tỉnh lại, ngực khó chịu đến phát hoảng, nghẹn không thở nổi. Y khoác áo đứng dậy, đẩy song cửa yếu ớt ra.

Ngoài cửa sổ là bóng đêm vô hạn, không có biên cảnh. Bông tuyết mềm mại từ trên trời rơi xuống, chốc lát đã trắng xóa một tầng như che phủ cả đất trời.

Tu Yển bị gió lạnh thổi trúng mà ho khế vài tiếng, bàn tay bịt chặt khoe môi, có nhiệt khí của máu tanh đột nhiên trào ra, Tu Yển không hề buông tay.

Khóe mắt y chậm rãi gọi lên độ cong ôn nhu, chẳng cần nhìn cũng biết đó là gì, y chỉ yên lặng dùng ống tay áo chùi tay, thần sắc thản nhiên như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Mà vết máu bên môi, y dùng lưỡi liếm sạch từng chút.

Y không còn là tiên, lại vẫn muốn tranh cùng ông trời.

Thiền phòng bên cạnh đột nhiên mở cửa, Từ Hoa đi ra. Tu Yển thả lỏng thân thể, nhìn y mà hỏi, “Đại sư nửa đêm không ngủ, chẳng biết là vì sao?”

Từ Hoa nhẹ nhàng đi tới, “Điện hạ!”

Tu Yển cười, “Người nghe được tiếng tuyết rơi mới ra đây sao? Ta nghe nói người có chỗ thức hoa thính vũ khác người, chẳng lẽ...”

“Điện hạ!” Từ Hoa ngắt lời y, “Đêm rất lạnh, điện hạ vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút, thân thể điện hạ dường như... không hề khỏe...”

Tu Yển đột nhiên im lặng, y nhìn người kia hồi lâu, nói khế, “Phải không? Người nhìn ra được?”

Sau đó bèn cười cười, ngón tay vươn ra, ngừng lại giữa không trung, Từ Hoa không nhúc nhích, y thu tay về, rồi lại hơi nhô đầu ra, Từ Hoa mới định trốn, đã bị y một phen giữ lại.

Khóe môi chậm rãi kề lên trán y, hô hấp ấm áp cùng làn da lạnh băng, ánh mắt Tu Yển nhìn ra bóng đêm đang tràn khắp, y nói, “Từ Hoa, người sẽ nhớ ta chứ?”

Năm đó hoa đào vẫn như cũ, mà người chẳng biết đã đi về phương nào.

Tu Yển khẽ thở dài mà buông y ra, Từ Hoa cúi mắt, Tu Yển nói, “Văn sinh muốn cùng đại sư cáo từ, quấy rầy nhiều ngày, ngày mai văn sinh sẽ rời đi.”

Bốn phía yên tĩnh hồi lâu, Từ Hoa hướng y hơi hành lễ, sau đó quay người rời khỏi.

Y không biết là mấy đời trước, y có phải cũng từng cáo biệt với người kia như vậy, đứng yên tại chỗ, nhìn bóng dáng người kia dần đi xa.

Phật nói, thế gian cầu không được tối khổ, tối khổ chính là, cầu trọn đời mà không được.

Hỏi quân sâu vì đâu, ly lòng người thương thu.

Hôm sau khi Từ Hoa mở cửa phòng, trong tự viện đã không còn nghe thấy thanh âm của người kia, phòng gọn gàng sạch sẽ, không hề lưu lại thứ gì, giống như y chưa bao giờ tới đây.

Tuyết đọng trong tự viện không có dấu vết bước qua, người kia đã rời đi rất lâu rồi.

Con đường uốn lượn ngoài cửa chùa thông tới con đường dưới chân núi bị tuyết che phủ, giữa trời đất, y chỉ nghe thấy tiếng ống tay

áo của mình bị gió thổi bay, y biết là y sẽ không bao giờ bước vào chốn hồng trần nữa.

Đương nhiên y cũng không thể biết là, người kia, sẽ chẳng bao giờ đến nữa.

Từ Hoa vươn tay, nhìn gió theo đầu ngón tay khẽ thổi qua từng chút.

Năm sau hoa nở hoa rụng đầy cành, y đun nước trà thơm, trở lá thương thiên cổ mộc mới mà lắc lư đầu, y lặng lẽ uống hết một ấm trà.

Mà giữa chốn hồng trần phương xa, Tu Yển hoàng tử được Hoàng đế sủng ái nhất đã lìa đời vào mùa đông năm ấy, y được chôn ở Giang Nam, có hoa sen làm bạn.

Gió mát luồn quần bên tai, Từ Hoa phảng phất nghe thấy có người gọi tên mình, y quay người, lại chỉ có non xanh xa tắp.

Có con bướm trắng bay ra ngoài chùa, y hơi nghiêng đầu, khóe mắt rơi xuống một giọt lệ.

Người si nói mộng, tam sinh lại tam sinh;

Bên kia hoàng tuyền, người có thể cười vì ta?